

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

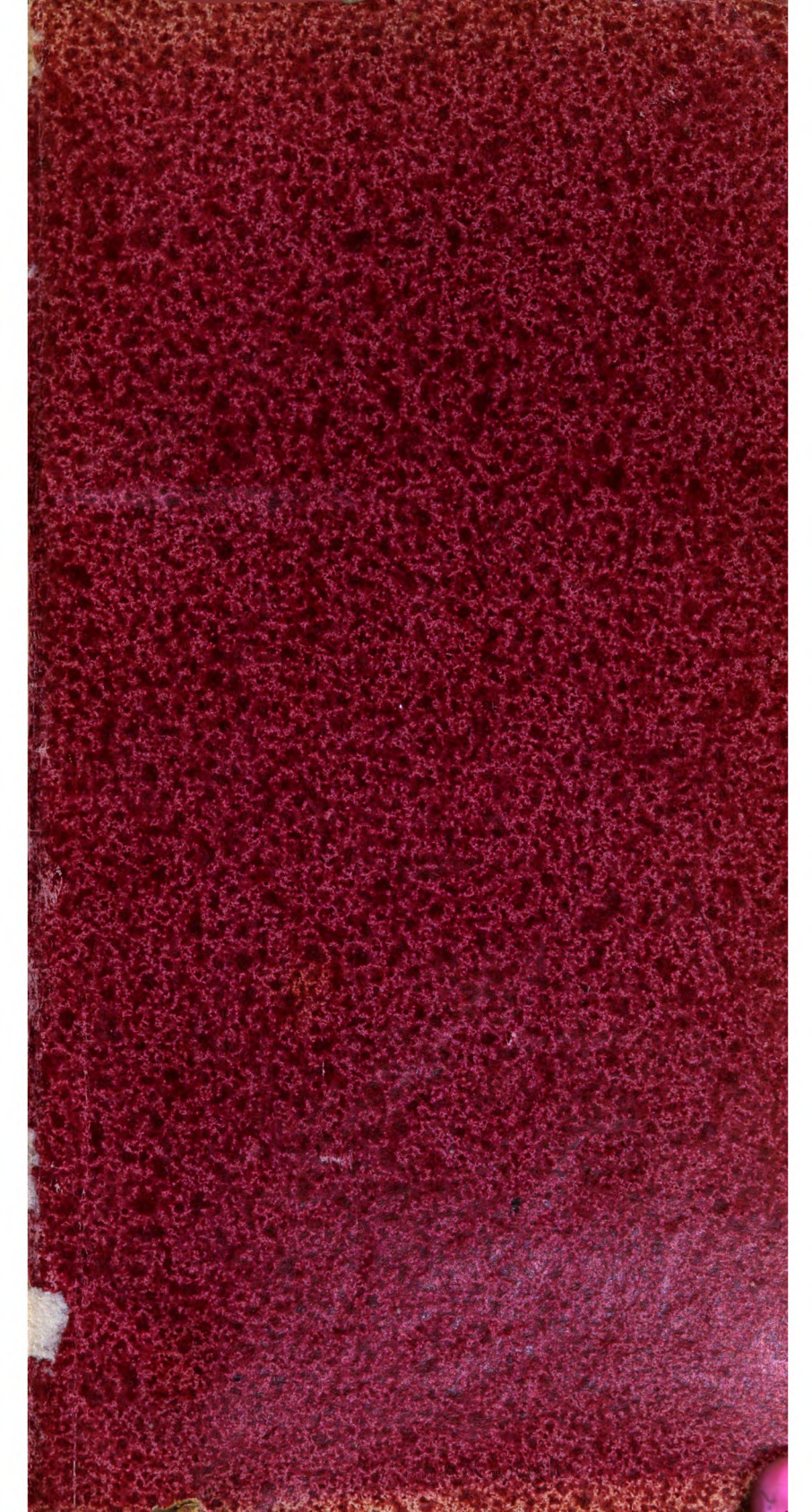
Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

PAMFLET

26400

816, 1831

DE INSTALLATIE

VAN DEN

BELGISCHEN REGENT,

ERASMUS II.

(*Erasmus Baron Surlet de Chokier.*)

NISCH-KOMISCHE EPISODE UIT EEN GROOTER HELDENDICHT,

getiteld:

DE BELGIADIE;

GEVOLGD NAAR DE BREDASCHE COURANT, VAN WOENSDAG,

DEN 2 MAART 1831.

door

Batavus Hollandus.

TE UTRECHT.

bij N. VAN DER MONDE.

1831.

*Myn goede toehoorderen, indien u dunkt, dat ik was te den
in 't spreken, en te anapachtig geweest ben, gy moet weten,
gy de Zotheid — gehoord hebt. Evenwel moegt gy ondertusschen
aan dit Spreekwoord wel denken, dat by de Grieken in zwang
ging:*

Een Zot man spreekt zomwyl ook wel een wyze reden.

ERASMUS I. Lof der Zotheid. Vertaling

F. VAN HOOGSTRATEN. 1710. bladz. 160

VOORBERIGT.

Zóó veel ernstigs komt er heden uit, betrekkelijk den in de daad ernstigen tijd en de allezins ernstige omstandigheden deszelven; — zóó veel komt er uit, hetwelk dien tijd tevens tot eere verstrekt, en den geest aantoot, dien hij hielp ontwikkelen en wekken, — dat er ook, van den anderen kant, wel iets vrolijks mag doorloopen; en daartoe gaf de Heer E. SURLLET DE CHOKIER, dacht ons, (naar 's mans bekende geestigheid en geroemd vernuft, trouwens,) in zijne rede bij aanvaarding van zijnen post als regent, zóó veel stof, dat wij het eene soort van misdadig zouden gerekend hebben, die stof niet, naar vermogen en behooren, te verwerken. Onze verarbeitung heeft enkel bestaan in het brengen van proza in poëzij, of, wil men liever, van poëzij in proza. De beschrijving van de geheele festiviteit zelve hebben wij medegenomen; alles getrouwelijk gevolgd naar de Bredasche Courant, op den titel vermeld: van welke wij dus ook, ter vergelyking; eenen letterlijken afdruk, zoo verre dit artikel betreft, tegenover onze poëtische bewerking hier bijvoegen. Meest, bekennen wij, ons model te zijn geweest: MONSIEUR'S aanspraak van NAPOLEON, in zijnen geheimen raad, uitgegeven in 1814, en nog

altijd der herlezing, inzonderheid ook in onze dagen, wel waardig (). Absit, overigens, omnis invidia! (d. h.*

(*) Wij kunnen toch niet nalaten de volgende regels, gedeeltelijk ter proeve, gedeeltelijk ook om het bij hernieuwing zoo toepasselijke derzelve, en dus tevens ter hernieuwde aanprijzing, hier nog eens te laten volgen.

Zóf spreekt, bij monarou, de Keizer, na het optellen van al zijne overige, reeds in 1813 en 1814 geleden, verliezen:

« En dan dat

« Zoo vette Holland ook, 't is alles voor de kat;

« Dat Holland, dat mij zoo veel wigtige dukaten

« Alleen bezorgde, als al mijn overige staten

« Te samen — »

En dan verder:

« Je kent dat kaasvolk niet; je kunt je niet begrijpen,

« Hoe deftig; stil, bedaard zij, met hun lange pijpen,

« In 't hoekje van den haard de kat zien uit den boom;

« Zij schijnen traag te zijn, besluiteloos en loom:

« Maar ja! ik zeg nog eens: je kent ze niet, mijnheeren!

« Met dat verbruide volk is gansch geen gek te scheren.

« Zijn ze eenmaal aan den gang, ligt eens hun pijpje neêr,

« Dan gaan zij, onvefsaagd, den duivel zelfs te keer;

« Dan ziet men hen met vreugd hun geld, hun goud, hun leven,

« Voor de onafhankelijkheid om strijd ten offer geven:

« En komen ze eenmaal, met hun schepen, weêr in zee,

« Och, arme Franschen! roept dan vrijlijk: ach en wee!

« Dan is het met ons uit, haal' mij de quivekater!

« Dan worden zij voor ons Kozakken op het water. »

Dit werd gezegd in 1814, en zeker treffelijk bevestigd in 1830 en 1831. monsjou's bedoeld vers, waaruit deze proeve ontleend is, werd, in der tijd, uitgegeven bij O. J. VAN PADDENBURG, te *Utrecht*.

ons doel is niet kwaad, maar enkel vervrolijking, op den door den Heer SURLET DE CHOKIER gelegden grondslag). Onzen naam houden wij nogtans achter; — niet omdat wij onzes werks ons zouden schamen: — maar omdat wij ons niet gaarn, naar onzen nederigen persoon, met den heer SURLET wilden meten, en tegenover eenen provisionelen Belgischen Regent liefst plaatsen

TRAJ. AD RHENUM.

BATAVUS HOLLANDUS.

1831.

Uittreksel uit de *Bredasche Courant* van Woensdag, 2 Maart 1831.

BRUSSEL, den 26sten Februarij.

De plegtige installatie van den regent heeft (gelijk wij gisteren reeds voorlopig gemeld hebben) op gisteren plaats gehad. Wij zullen kortelijk de merkwaardigste bijzonderheden daarvan aanslippen:

De vice-president *de Gerlache* opende de vergadering in het paleis *de la Nation*, ten één ure, wanneer een langdurig trommel-roffel de aankomst van den president aankondigde.

De stedelijke wacht was in de wapenen.

De klokken luiden en het kanon bralde.

De regent was in een slechts met twee paarden bespannen rijtuig gezeten, van eenige gendarmes te paard en van de koets van den administrateur generaal van algemeene veiligheid, de functien van ceremoniemeester waarnemende, voorafgegaan.

Aan muziek en nationale liederen ontbrak het niet.

De regent, in het eenvoudig zwart gekleed, stapte uit het rijtuig, en werd door eene commissie, in den gang, waar hem, door de burgerwacht, het geweer gepresenteerd werd ontvangen.

De heer *Destouvelles*, aan het hoofd der commissie, deed eene aanspraak, welke door den regent beantwoord werd waarna laatstgemelde ter vergaderzaal binnen trad.

Wat glorierijke dag moegt gisteren verrijzen,
En België een verschiet, vol glans en glorie, wijzen!
Het was de inwijdingsdag van hem, die, zoo men meent,
Een FRANKLIN, JAN DE WIT (*), en meer! in zich vereent.

De Vicepresident (GEBLAGHE is hij geheten).
Deed in 't paleis van 't volk, de klok één uur, te weten,
Dat de vergadering alsnu geopend was.
Een lange roffelslag verkondigde welras
De komst des presidents, tot 's lands regent verkoren;
De wacht was in 't geweer, 't gelui der klok te hooren,
En 't heerlijk kanon. Daar kwam nu de regent!
Twee paarden draafden slechts voor 't rijtuig; onbekend
Met vorstelijke pracht, ging slechts een paar gendarmen
Te paard het rijtuig voor; nog wilde zich erbarmen
Het hoofd der politie, en nam de functies waar
Van 't ceremoniewerk — — 't *Escorte* is kant en klaar.
't Heeft hier ook aan muziek en volkzang niet ontbroken.
Maar de regent — hij was in 't rouwgewaad gestoken:
Hij stapte, in 't needrig zwart, ten rijtuig uit, en werd
Door een Commissie, in den gang, (die half versperd
Was door de burgerwacht, 't geweer gestrekt,) ontvangen;
En DESTOUVELLES, aan haar hoofd, kwam met *haranguen*
Hem, in den gang hier, te gemoet, die de regent
Beantwoordde; — en nu trad hij binnen, in het end.

(*) Beide deze vergelijkingen vonden wij in de pagieren, uit de Belgische bladen ontleend.

Daar was een met fluweel en goud bekleedde troon, een weinig lager dan het bureau van den president en der secretarissen, opgeslagen. Achter op den troon en vlak in het gezigt van opgemelde bureau staat met gouden letteren de nationale spreuk: *l'Union fait la force* (Eendragt maakt magt). De muur achter het bureau was met nieuwe vaandels met de drie nationale kleuren behangen.

De heer *van der Linden d'Hoogvorst*, kommandant en chef der geheele belgische burgerwacht, staat, met zijnen geheelen staf, ter regter, en de heer *van der Meeren*, gouverneur-militair van Brabant, ter linkerzijde van den troon, die door vele staf-officieren en generaals omringd wordt.

De heer *de Gerlache*, de functien van president waarnemende, noodigde den regent, om op den voor hem bestemden zetel plaats te nemen; hetgeen deze echter afsloeg, zeggende, van oordeel te zijn, dat hij eerst den vereischten eed behoorde af te leggen.

Het decreet van benoeming (*zie hetzelfde in ons vorig nummer*) gelezen zijnde, zeide de regent, onder de toejuiching der tegenwoordigen: Ik schik mij naar den wil der vergadering.

Hierna legde de regent, na de vergadering, die thans gezeten was, op nieuw te hebben gegroet, den eed af, en deed, voor den troon staande, de navolgende aanspraak:

Een troon was daar geplaatst; fluweel en goud bekleedden
 Dien troon: maar toch — hij was een weinig nog beneden
 't Bureau van president en schrijvers opgetuigd,
 (Daar, voor zijn' meerder, elk teregt eerbiedig buigt.)
 Daar was ook op den troon, vlak in 't gezigt dier heeren, —
 Als waar' 't, om den regent stoutweg te *persiffleren*, —
 Ligt ter herinring ook, te lezen, in het goud,
 De spreuk » eendragt maakt magt (*)! » dees' grond niet wel betrouwd.
 En, achter het bureau, daar praalden, uit den treuren,
 De vaandels, dreigend nieuw, met 's volks gekozen kleuren.

Ter rechterzij des troons staat HOOGVOORST VAN DER LIN-
 DEN, Commandant en Chef der burgerscharen in
 Geheel het Belgisch land, door zijnen staf omgeven;
 Links VAN DER MEEREN, tot krijgsgouverneur verheven
 Van Brabant, — staalden staan veeltallig hem ter zij',
 En Generaals (maar niet genoemd met namen) ook daarbij.

GERLACHE, die 't bedrijf van preses blijft verrigten,
 Vraagt nu aan den regent, of dees' hem wil verplichten,
 Doordat hij zitten ga op zijn bestemde plaats;
 't Geen dees' hem afdraagt, en, versmadend veel gepraats,
 Zegt, dat hij oordeelt, eerst den eed te moeten zweren.
 't Besluit, dat hem verkoor, hoort men nu *repeteren*,
 Bij algemeen gejuich; waarop hem 't woord ontging:
 » Ik schik mij naar den wil van de vergadering."
 Nu legde de regent, de leden, thans gezeten,
 Van nieuws begroetend, — ligt had hij dit wel vergeten! (+) —
 Den eed af, en, geplaatst voor d' opgeslagen troon,
 Deed hij dees' aanspraak, zoo zielroerend en zoo schoon:

(*) » *l'Union fait la force*, » met zichtbare toespeling op de zoo veel leeds gebrouwd hebbende unie.

(+) Zijne rondheid en eenvoudigheid van zeden worden elders vergeelijkt, door de Belgische papieren zelve.

Mijne Heeren!

Gij zijt, ten gevolge der weigering des Konings van Frankrijk, in zijne hoedanigheid van vader en voogd, van de belgische kroon voor zijnen zoon, den hertog de Nemours, die gij hem, bij uw decreet, den 3den Februarij had opgedragen, genoodzaakt geweest, in uwe wijsheid, middelen te beramen, om; overeenkomstig art. 85 der constitutie, gedurende deze kortstondige ledigheid des troons, provisioneel voor een regentschap te zorgen.

Uwe keuze tot het vervullen dezer uitstekende waardigheid heeft zich, mijne heeren! op mijnen persoon gevestigd. Daar dezelve de vleijendste, de vereerendste getuigenis van het vertrouwen en der welwillendheid der volksvertegenwoordigers is, legt zij mij tevens pligten op, waarvan het mij onmogelijk wezen zou, mij met eere te kwijten, indien ik niet ondersteund wierd door de voortduring dierzelfde gevoelens, die voor mij de stevigste en magtigste onderstand zijn, waarop ik rekenen kan, en zonder welke ik geenszins het goede, dat gij regt hebt van mij te verwachten, zou kunnen stichten; het is derhalve voor het belang der natie, voor uw

- » Mijneheeren! met de hoop op 't hoofd teruggekomen
 - » Uit Frankrijk, waar REMOUS (wie had dit durven droomen?)
 - » Door zijn' papa aan ons verlangen wordt ontzegd,
 - » Als waar' 't uit liefde voor 't non-interventie-regt,
 - » Daar hij gern' lust wel heeft, zich in 't geschil te steken,
 - » Dat ons verdeelt, noch zich den nek wil laten breken,
 - » Om onzentwil, het zij door 't Europeesch verbond,
 - » Het zij ook door ons zelv', als 't kind, op onzen grond,
 - » Licht binnen 't jaar ons weer tot overlast mogt wezen,
 - » En nieuwe wisselzucht bij ons mogt zijn gerezen, —
 - » Mijneheeren! daar, in 't kort, de troon dan weer vakant,
 - » En niet toe ligt een vorst te krijgen is voor 't land,
 - » Daar de één bedanken zal en de ander niet wil lijken,
 - » Ook niet die Prins van SALM (*), die zich nu weer laat kijken,
 - » Hebt ge, in uw wijsheid, reeds heel de aart met roem bekend,
 - » Zeer wel begrepen, om te kiezen een' regent,
 - » Steeds provisioneel — wij leven bij provisie,
 - » En niemand krijgt hier wel bestendige klandisie.
 - » 't Duur' dan ook niet te lang — of ras is men 't weer moe,
 - » En sluit dan beurs en al, voor zijne redders, toe.
 - » Verandering van tooneel hoft steeds de buidels open,
 - » Of onze liberteit van plukken raakt verlopen.
-
- » Uw kanze van den post, dien gij hebt uitgedacht,
 - » Zij viel op mij, en zij vertoonde mij, met kracht,
 - » 't Vertoowen, 't denkbeeld, dat ge u van mijne eigenschappen
 - » Geyormd hebt, en dat ik, door schuld en o. grappen (+),
 - » Als preses van 't congres bestendig heb gevoed.
 - » Mijneheeren! weet, dat ik u zeer bedanken moet.
 - » Mijn schapenfokkerij (u) zal, daardoor, 't minst niet lijden:
 - » Kiest gij mij tot palfas, ik zie mij gouden tijden
 - » Betsid (tien duizend 's maanda!) door uw beleefde gunst;
 - » Want » hebben — hebben" toch, en krijgen is de kunst.

(*) Prins van Salm-Kyrburg.

(†) Volgens vele trekken in de dagbladen.

(u) 's Mans liefhebberij voor de schapenteelt, en bijzonder voor Mettelschapen, uit de papieren bekend.

belang, mijne heeren! dat ik, biddend en dringend, den
bijstand van uw verstand en van uwen raad inroep.

God, die het belgische volk baarblijkelyk en op eene
bijzondere wijze beschermt, heeft hetzelfde met eene wijs-
heid, eene voorzigtigheid en eene gematigdheid begiftigd,
welke de bewondering der naburige volken uitmaakt. Zij
kunnen bezwaarlijk gelooven, dat onse natie, sedert de zes
maanden, welke zij in staat van revolutie is, zich nog met
geene buitensporigheden bezoedeld heeft, en dat het uit de
omstandigheden geboren gouvernement, zonder kracht, zon-
der steun, zonder leger, zonder financiën, zonder politie en
in de tegenwoordigheid van eenen dreigenden vijand, slechts
sterk door deszelfs vaderlandslievende verkleefdheid aan de
heilige zaak der vrijheid en door het regtmatig vertrouwen,
dat het heeft ingeboezemd en weten te verdienen, thans de
magt nederlegt met het genoeg van tot zich zelve te
kunnen zeggen: » Wij hebben nooit geweld behoeven te ge-
bruiken, om eenige wanorde te beletten; zoo groot is de
wijsheid der natie, welke vertrouwen in ons gesteld heeft,
op die wijze heeft zij beantwoord aan onze verkleefdheid,
aan onze volstandige pogingen, om haar geluk en onafhan-
kelijkheid te vestigen; zulks is ook voor ons de schoonste,
de zoetste belooning, welke zij ons zou kunnen toelleggen.

- » Moge ik dan nu ook slechts uw dierb're gunst behouden.
- » Schenkt, schenkt mij, op den duur, 't vereerende vertrouwen,
- » Dat gij mij schonkt: het komt mij wonder wel te stā.
- » Slaat gij, met uw verstand, de zaken dan vrij gā.
- » 'k Beloof u, 'k zal mij met regeren niet bemoeijen.
- » Gij moogt dat alles zamen bekoken en beknoeijen,
- » Gelijk gij 't oorbaar acht. Ik weet van schapen slechts,
- » Maar hier, hier zie ik niet, dan bokken, links en regts.
- » Op 't volksbelang heb ik mij nooit verstaan, mijnheeren!
- » En uw belang wil ik niet gaarn compromitteren.
- » Ik bid, ik dring dan om uw wijsheid en verstand,
- » En houdt gij zamen maar den wagen in 't verband.
- » Van 't volk ('t is soo 't gebruik!) moet ik een woordje ook spreken.
- » Mijn grappigheid is u, spraakt gij, zeer vaak gebleken.
- » Hier vindt zij ruime stof! — Zoo zeg ik dan, in 't kort,
- » Dat zulk een volk niet meer op aard gevonden wordt.
- » Wat volk — o ja, gewis! gelijk de visch met vinnen,
- » Zoo is met wijsheid, met gematigdheid, van binnen
- » En buiten, heel dit volk bepekt: — verbazing baart!
- » Alom dees' wijsheid, dees' gematigdheid op aard.
- » Ja! volk aan volk staat van verwondring opgetogen.
- » Zij houden (trouwens ook ik zelf, ik hou 't) voor logen,
- » Dat wij zes maanden aan het revolteren zijn,
- » Met plundering en roof, doch zonder dat er schijn!
- » Van buitensporigheên bestaat, Wie kon het denken,
- » Dat ooit het volk zoo veel vertrouwen ons zou schenken,
- » Ops, zonder geld, of geest, of steun, of legermagt,
- » Gelijk het blijkbaar doet, terwijl 't alom, met kracht,
- » Zich tegen ons verzet, zich duizenden verbinden,
- » En schreeuwen » brood en rust! » als wilden ze ons verslinden —
- » Zoo dat het zwak bestuur, tot heden in 't bewind,
- » Hals over hoofd het voor zich zelf' geraden vindt,
- » De baan te ruimen, en sluks een' regent te kiezen,
- » En daarmee zelfs geen' dag, geen uur meer te verliezen,
- » Dewijl 't er schriklijk spande; en 't spreekt nu, ten besluit:
- » » Zoo steekt dit groote volk in groote wijsheid uit,
- » » Dat elk allengs begint, ons in de kaart te kijken,
- » » En wij, met onzen loon, eer die versmelt, gaan strijken.»

God geve, mijne heeren! dat mijne pogingen met dergelijk eenen roemrijken uitslag bekroond mogen worden.

Ik zal, terstond na mijne installatie, onophoudelijk, met de ministers der onderscheiden takken van openbaar bestuur arbeiden. Ééne mijner eerste zorgen zal die zijn van den algemeenen toestand des Koninkrijks na te gaan, ten einde in staat te wezen van deszelfs hulpbronnen en behoeften naar waarde te schatten en van, bij het eindigen van mijn mandaat, verslag van mijne administratie te kunnen geven.

Het leger en de financiën zullen mijne aandacht bijzonder vestigen. Ik roep de uwe, mijne heeren! voornamelijk op de financiën in. De minister, welke met dezen gewigtigen tak belast is, zal de eer hebben, u een ontwerp voor te dragen, strekkende om te voorzien in de traagheid, welke de invordering der belastingen op sommige plaatsen ontmoet; ik reken niet te min op de aandrifft der goede burgers, om hetgeen zij der schatkist schuldig zijn, aan te zuiveren, als welke tegenwoordig dringende behoeften gevoelt. Deze bevljting, om in de financiële behoeften te gemoet te komen, is insgeijks eene daad van vaderlandsliefde.

Ik ben voornemens, om, zoodra ik in de dringendste zaken zal hebben voorzien en van het oogenblik af, dat ik mij uit de hoofdstad zal kunnen verwijderen, zonder den gang van het gouvernement hinderlijk te zijn, het leger te

- De haast leidt ook mij eplap, in veiligheid,
- In tijds weêr uit den strik, mij ligt eenmaal gespreid!
- Nu, knast de grootste klucht — Met mijn ministers werken,
- Dat zal ik, en terstond! gij zult het straks bemerken,
- Zoodra dees' plegtigheid van mijn bevestiging
- Voorbij is, elk in 't vak, dat hij van mij ontving . . .
- Hoe houde ik 't uit elkaar? — Een mijner eerste zorgen
- Zal zijn dan om den staat des koninkrijks (ligt morgen!)
- Rap na te gaan, te zien wat dat er is in kas,
- En wat er verder nog wel meer benoodigd was,
- En waar het beëijde bleef, dat hier reeds is gevlogen:
- Zee komt met den staat, mijnheeren! mij voor oogen;
- En, schuift men 't *deficit* mij eens dan op den hals,
- Dan heb ik voort op 't wit, begijft ge? en zeg: 't is valsch."
- Ook let ik op de armée — Maar toch van alle zaken
- Is 't goed altijd de ziel. Uw last is om te maken
- Een plan, van waar het komt! Ik ben goed *ekonom*,
- In mijne schapenteelt; en, daar het volk zoo loom
- In 't kwijten dikwerf is, zal ik u gaarn ontveuwen,
- Hoe 'k met mijn *debiteurs* altijd pleeg huis te houden:
- Door mijn' minister wil ik gaarn, om 't goed fatsoen,
- U dit, in een ontwerp, in 't kort ontwikkelen doen,
- Mogt slechts de aanzuivering van d'achterstand op heden
- (Hoe komt die boel nog bij?) gewillig zijn gelieden!
- De drift is zoo bekoeld, en, 'k vrees het, met geweld,
- Bedreigt ons alles, maar — wij komen niet aan geld.
- Mogt ons roemruchtig volk (ik zeg 't met smart, mijnheeren!)
- Van Holland, voor zijn land, ook willig offren leeren,
- En schreeuwen niet alleen, en tieren weest ons strijd....
- Maar 't weet ook (en dit is 't) hetgeen het geest is 't kwijte.
- Voorts ben ik ook gezind, zoodra de zaken 't lijden,
- En ik uit Brussel kan, in deze ontruste tijden,
- Bevrijd van vrees voor huis en schapenfolkarij,
- Te gaan naar 't leger heen. Ik zal, mijnheeren! mij,

gaan bezoeken. Ik zal, in persoon, deszelfs toestand, geest en krijgstucht gaan onderzoeken; zal met de chefs de mid-delen beramen, om in deszelfs behoeften te voorzien, en het in staat te stellen van te velde te trekken, indien wij gedwongen mogten worden, om den oorlog voort te zetten.

Ik zal insgelijks mijne zorgen aan het binnenlandsch bestuur besteden, en mij niet alleen rekenschap doen geven van het personeel, waaruit het bestaat, maar ook nog van den algemeenen staat der zaken. Ik zal niets verzuimen, om dezelve eene behoorlijke rigting te geven en haar eenen vasten loop, van alle hindernissen, die denzelven zou mogen belemmeren, gezuiverd, bij te zetten.

De justitie, die eerste behoefte der volken, zal insgelijks het voorwerp mijner bekommering wezen. Ik vleije mij met de hoop van slechts gelukwenschingen aan de leden der regterlijke magt te zullen hebben uit te deelen en hen uit te noodigen van, bij voortduring, hunne pligten met dezelfde billijkheid als tot dus verre te volbrengen.

Wat onze betrekkingen met de onderscheidene mogendheden van Europa betreft, zal ik al mijne pogingen aanwenden, om de van den oorlog onafscheidelijke rampen van ons vaderland te weren. Ik zal ook geene gelegenheid verzuimen, om den koophandel te verlevendigen, denzelven, door

• Met mijne grijze kruin (*), aan 't leger gaan vertoonen,
 • Bezien den staat, den geest; 'k zal krijgstatucht en personen,
 • En wat men meer al noemt, doorgaans, in dees' rubriek,
 • Bezigtigen. Maar 'k zeg u, heeren! 't is het stijk
 • Van uwen FRANKLIN niet, zich daarmêe veel te moeijen.
 • Doch veel gaat ook van zelf'... Wij zullen 't wel beknoeijen!
 • Waar 't ambt is, is 't verstand, ook bij doorluchter liën,
 • En inspecteren leert men in een ommezien.
 • 'k Zal 't leger dan, dunkt mij, ook fluks in staat wel stellen,
 • Naar de *oevers* (*) des *Moerdijks* den vijand heen^{te} knellen,
 • Zoo 't vechten ons nog een gedwongen fraaiheid wordt....
 • Een schapenfokker leert de krijgskunst toch in 't kort.

Mijn zorgen zal ik ook aan 't binnenlandsch' besteden —
 't *Gedistilleerd* niet juist. . . . Maar alle omstandigheden
 Opnemen, naar mijn magt. . . weet gij? van heel den brui,
 Hoe dat die zit inên, en 't oog slaan op de lui,
 Die thans, als meesterknechts en meesters, ons tempteren.
 Ik zal, zoo veel ik kan, die snaken *mores* leeren.
 'k Moet weten, hoe het zit, opdat ik naderhand
 Niet opdraaij' voor de klucht. Dit toone u mijn verstand!

Justitie moet er zijn. — Maar 'k hou niet veel van hangen
 Of worgen: dus is mijn hartgrondigste verlangen,
 Dat ik steeds, met nieuwjaar, 't scherpregtelijke zwaard
 Geluk kan wenschen, met hetgeen er is gespaard.

Ook hou ik veel van vreed, gewoon, om, met mijn schapen,
 Noot in gekijf te zijn. 'k Zal dus geen uur verslapen,
 Om vreed te houden met de mogendheên in 't rond,
 En dat gehakkepaai te weren van dees' grond,
 Dat, in een' enklen dag, den boël ook op kon riddren.
 'k Denk, na het Poolsch geval (+), slechts aan den krijg met siddren.

(*) Veel werks maakten, weinig tijds geleden, de Belgische bladen van de lange rijze haren des Heeren SURLLET.

(*) Dit woord kwam mij ohlans, othleend uit een Belgisch blad, voor.

(+) Men vergeve den Heere SURLLET hier een kleine *antichronismus*. Poëzij, profetie of zeker heilig *delirium*, wil men, groeten eer naadw aan elkander.

middel van onderhandelingen, *debouchés* voor deszelfs voorbrengselen openstellende. Maar het voornaamste doel mijne zorgen zal dat wezen van ons zoo spoedig mogelijk uit de provisionelen staat te redden, om tot eenen definitieven staat van zaken te komen, die ons magtige alliantien zal verschaffen zonder den vrede van Europa te storen.

Ik zal niet eindigen, mijne heeren! alvorens op nieuwen onderstand en dien der geheele natie te hebben ingeroepen, buiten welken ik niets vermag; in hare wijsheid ste ik al mijne hoop; indien zij mij niet bijstaat, zal zij, met eigen handen, het werk, dat zij opgericht heeft, vernielen.

Eere en dankzegging aan al de burgerwachten van België en bijzonder aan die van Brussel, welke, bij alle omstandigheden, zich liet vertrouwen der geheele Belgische natie hebben weten waardig te maken.

Ik zal hier bijvoegen, mijne heeren! dat ik, bij den eed dien ik heb afgelegd, beloofd heb, de nationale onafhankelijkheid te zullen handhaven. Ik herzeg en herhaal deze eed: nooit, neen nooit zal ik, noch middellijk, noch onmiddellijk, noch uit zwakheid, medewerken, om de nationaliteit van ons vaderland te vervreemden; en zoo de gebeurtenissen sterker dan onze magt, deswegens anders mogten beschikken zou ik het gezag nederleggen, en mij, als eenvoudig burger, aan de harde wet der noodzakelijkheid onderwerpen, maar, als openbaar ambtenaar, nooit."

- » En zak ineen... VAN WERK, en Hollands moed en slag —
- » Mijneheeren! 'k voel 't, wij zijn slechts menschen van een' dag.
- » 'k Zal echter (dit 's mijn vak!) meest op den handel letten,
- » En alles op dien tak van alle takken zetten,
- » En omzien naar een markt... Waar, hemel! vindt men die? —
- » Potdigt is ons de zee, met alle havens, zie! —
- » Dit is het eenigste ook, wat tegen ons kon tuigen,
- » En al dien fraaijen roem van wijsheid werpt in duigen,
- » Dat we alle *debouchés* ons hebben toegestopt,
- » Als hadde ons Holland zelf, uit wederwraak, gefopt.
- » Daar valt dus, voor 't moment, ook weinig aan te mullen.
- » Maar onze zaken zal ik zien te reglen, zullen?
- » En op een' vasten voet te brengen, — in 't verbond
- » Met groote mogendheên te treden... Wie er vond!
- » Er ééne vond, die ons niet uitlachte of verzchopte!...

- » Ik zal niet sluiten thans, dan na nog, in 't beknopte,
- » Te vragen, naar fatsoen, uw hulp en 's volks metten.
- » Op 's Belgen wijsheid rust al mijne hoop alléén.
- » Indien zij ons niet helpt, raakt al de brui verloren,
- » En wij, wij zijn, in 't eind, er deerlijk mee geschoren.

- » Eere aan de burgerwacht (hier stijgt teregt mijn taal)
- » Van Belgie in 't geheel, — van *Brussel*, — voor 't onthaal,
- » Ook straks mij, als regent, ginds, in dien gang, gegeven!
- » 't Vertrouwen is zij waard; heel de aarde doet zij beven.

- » 'k Voeg hier nog bij, dat ik, bij mijn' gezworen' eed,
- » Beloofd heb, .. waar ik schaars iets aan te helpen weet, ..
- » Om de onafhankelijkheid des lands te helpen schragen.
- » Nogtans wil ik dees' eed herhalen: van mijn dagen
- » Zal ik hier niemand ooit verkoopen noch verraan: —
- » Doch 'k ben zoo gek niet, dat ik ook den kop daaraan
- » Zal wagen. Loopt het al te dol, ik zeg. 't u, heeren!
- » Dan ga ik stillekens, *als andren*, retireren,
- » En scheer mijn schapen weêr, tevreden met mijn' buit,
- » En België's FRANKLIN zegt: » de grap is hiermee uit! " "

Daar openbaarde zich eene diepe ontroering in de vergadering, onderscheiden honorabelen weenen; zelfs de heer *de Gerlache*, die de redevoering van den regent kostelijk beantwoordt, kan zijne tranen niet wederhouden (*).

De heer *Demanet de Biesme* stelt voor te besluiten, dat het nu ontbonden provisioneel gouvernement zich verdienstelijk bij het vaderland gemaakt heeft, en wordt dien conform geconcludeerd.

De vergadering ging nu tot de verkiezing van eenen nieuwen president in plaats van den heer *Surlet* over, en werd daartoe, met 122 stemmen van de 130, benoemd de tegenwoordige eerste vice-president, de heer *de Gerlache*.

Toen de nieuwe regent het paleis der natie uittrad, en in zijne koets wilde stappen, maakten eenige in de Septemberdagen gekwetsten zich gereed, om de paarden van de koets te spannen. Zoodra hij dit bemerkte, vroeg hij eene paraplu van een' der omstanders (*het regende*) en stapte daarmee, dwars door de menigte, naar huis (*de nieuwe regent heeft buitengemeene lange beenen*), de koets de koets latende. Hij woont tegenwoordig in het voormalig hotel des gouverneurs van de bank, in het Park.

(*) Zoo wij, bij zulk eene plegtige gelegenheid of aandoenlijke plegtigheid, al zoo men wil, eene allertriviaalste oude Hollandsche spreuk mogten bezigen, zouden wij zeggen: » Bewaart uwe tranen, heeren! zij kunnen en zullen u beter te pas komen."

Ontroering heerscht alom, een hartverbrekend stenen,
 Op dees' verheven taal, en honorablen weenen;
 GERLACHE zelf, hij weent, snikt, in de ziel ontroerd,
 Terwijl hij 't woord tot den regent teruggevoert.
 BEMANET DE BIESM' stelt 'voór om te besluiten,
 (Niet om die tranen, tot geleegner tijd, te stuiten,)
 Maar om 't bewind, dat nu zijn afscheid tevens viert,
 Te roemen, dat het heeft voortreffelijk bestierd,
 Zoo dat er kop noch staart is langer aan te vinden,
 Geen VAN DE WEYER zelfs 'meer 't kluwen weet te ontwinden.
 » Conform! conform!» roept elk: Een nieuwe president
 Moet voor SURLET benoemd, (verkoren tot regent;)
 De vicepresident, die 't eerst hem volgt in orde,
 Verwacht natuurlijk al, dat hij gekozen worde;
 Zoo valt het ook, daar hij toch 't werk alreeds betracht:
 Van al de stemmen mist GERLACHE er niet dan acht.
 't Paleis van 't volk wordt nu door den regent verlaten,
 En enkele kreuplen staan reeds op des Heeren straten,
 (Gewond in herfstmaand, en nog wel op de salmoes tuk,
 Die in hun' nood voorzie!) Gewoon ook aan het juk,
 Schoon vol van liberteit, in mond, gebaar en handen,
 Ontspannen zij de koets. » Waar zal ik nog belanden,
 » Indien dit volk mij trekt?» denkt ijlings de regent,
 En vraagt een parapluï (daar 't regent) aan een' vent,
 Die daar te gapen staat; en stapt, (zeer lang van beenen,)
 Voor al het gapend volk nu naar zijn woning henen,
 En laat, niet kwaad beraan, niet links, de koets de koets,
 En speelt dit kreupel volk dus reeds zijne eerste poets.
 Vraagt gij naar zijn adres, waar gij hem kunt beschrijven?
 't Park, 't voormalig huis des bankheers onzer schijven.

BATAVUS HOLLANDUS.

*Wanneer de onreine geest uitgevaren is, zoo gaat hij door dorre plaatsen, zoekende
 iets: en als die niet vindende, zegt hij: ik zal wederkeeren in mijn huis, daar ik uit
 gevaaren ben.*

*En komende vindt hij het (met bezemen) gekeerd en versierd.
 Dan gaat hij heen, en neemt met hem zeven andere geesten, booser dan hij zelf is;
 » ingegaan zijnde, wonen zij aldaar, en het laatste van dien mensch wordt erger dan
 de eerste.*

Evang. Luc. XI: 24—26.

NASCHRIEF.

Ten opzichte van de in ons Voorberigt aangehaalde en in het gedicht meermaals vermelde geestigheid en grappigheid des Heeren ERASMUS SURET, lezen wij, vóór de uitgave van dit stukje, in de Bredasche Courant van heden, Zaterdag 5 Maart 1831, artikel BREDÀ, nog het volgende, hetwelk wij hier meenden te moeten bijvoegen :

» Belgie heeft zich dan eindelijk een provisioneel opperhoofd verkozen, en is daardoor tot eenen meer gevestigden staat van zaken overgegaan. Zij hebben daarbij, naar ons inzien eenen gelukkigen inval gehad, om namelijk, bij de treurtoneelen, die zich dagelijks onder hunne oogen opdoen, bij he steeds meer en meer toenemend verval van alle bronnen van welvaart, bij de vernietigde en uitgedoofde volksvlijt, bij de steeds meer en meer stijgende armoede, zich een voorloopig opperhoofd te kiezen, die, gedurende zijne staatkundig loopbaan, menigvuldige blijken van bekwaamheid heeft gegeven, in het opwekken van *lachspieren*. Toen SURET no lid van onze Tweede Kamer was, werd hij, door zijne belgische ambtgenooten: *Le farceur de la chambre* genoemd, e verdiende dezen naam met regt. Zijne hevigste aansprake (welke, voordat hij dezelve uitsprak, meestentijds door zijn vriend, den Graaf d'AERSCHOT, werden nagezien, om d

hevigste uitdrukkingen eenigzins te matigen,) droegen altijd het kenmerk van zijnen satyriecken geest. Wanneer hij nu zijn doorgaans opgeruimd humeur, bij de zorgen eener moeilijke regering, bij het ten bederf snellen van het eertijds bloeiend Belgie, weet te behouden, dan zullen de Belgen de genoegdoening hebben van lagchend den geopenden afgrond te kunnen te gemoet snellen, en dan hebben zij toch iets voor hun geld."

Of wij hiernaar den toon en geest der rede enz. van onzen ERASMUS II. regt gevat hebben, laten wij ter beoordeeling van den bescheiden' Lezer.

TRAJ. $\frac{5}{3}$

B. H,

